

BESTUUR

President : Chris Geurink
Oud President : John Brands
1^e Vice President : Bart van der Laan
2^e Vice President : Theo Soontiëns
Secretaris : Peter Bob Peerenboom
Penningmeester : Bart Jaap Pull ter Gunne
Bankrekening : Rabobank: 15.75.77.066

SECRETARIAAT

Peter Bob Peerenboom : Nonnenmate 24
7006 CP Doetinchem
Telefoon : 0314-346096
E-mail : info@lionsclubdoetinchem.nl
Website : www.lionsclubdoetinchem.nl
Digitaal ledenboek : www.lions.nl

BIJENKOMSTEN

Iedere maand : 1^e woensdag 19.45 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met

Plaats : Bistro de Kruisberg
Kruisbergseweg 172
7009 BT Doetinchem

Telefoon : 0314 - 324123
E-mail : info@dekruisberg.nl

- Bij verhindering voor de vergadering **altijd via de site afmelden**
- Bij verhindering voor de taphap **altijd** uiterlijk dinsdag vóór 20.00 uur **via de site afmelden**

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zal € 14,50 in rekening worden gebracht ten behoeve van de fundraisingkas.

- Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden **zoals aangegeven op de uitnodiging**

WAT STAAT ER DEZE MAAND IN HET BULLETIN?

Pres(s)praat 2011 - 2012.....	3
Inkijk in het (straf)recht.....	5
Een theater waar je niet gezien wilt worden.	8
De Verjaardagskalender.	12
Mijn 10 minuten van.....	13
High Wine.....	17
Hollanders.	19
Wijnmijmeringen.....	20
Commissies 2011-2012.....	23
Agenda 2011-2012.	24

PRES(S)PRAAT 2011 - 2012

Beste Lionsvrienden,

Via Theo krijg ik bericht dat hij heelhuids en geïnspireerd teruggekeerd is van zijn vakantie. Hij wil meteen aan het werk. Als het aan hem ligt wil hij vóór de kerst nog twee bulletins uitbrengen. Dit houdt meteen weer in dat er twee stukken moeten komen. In mijn vorige pres(s)praat heb ik al gezegd dat er eigenlijk teveel geschreven wordt. Wellicht is dat ook een kwestie van selecteren. Ik ga er dan van uit dat dit stuk interessant genoeg is.

Hoewel ik erg veel zin heb om over de actuele zaken te praten die spelen in ons land, in Europa en in de hele wereld, doe ik dat niet. Laat staan dat ik over het voetbal ga schrijven. Dit zou eigenlijk teveel eer zijn voor deze branche. Ik ben wel van mening dat Crujff niet correct is behandeld, doch aan de andere kant moet ik zeggen dat ik niet graag met hem zou samenwerken. Hier laat ik het bij voor wat dit betreft.

Wij hebben een tweetal goede avonden gehad. Een reguliere avond, waarbij als spreker was, de advocaat mr. Paul Noppen uit Arnhem. Hoewel ik vond dat hij met een zekere schroom sprak, deed hij dit op een zeer goede manier. Hijzelf vroeg zich af waarom ik hem had gevraagd. Ik vond en vind dat hij op een vrij eerlijke manier zijn zaken weergeeft. Met andere woorden, hij doet niet "stoer". Hij heeft in het Arnhemse een goede naam, zonder daarbij tot de absolute top te behoren. Er was één ding wat mij in het bijzonder opviel; hij liet weten dat hij in bepaalde zaken zijn bewustzijn c.q. zijn geweten buiten werking stelde. Ik vraag mij af of dit kan. Dit is min of meer een filosofische kwestie, doch ik heb daar mijn twijfels over. Ik herken het wel, dit zowel voor wat betreft de strafzaken die ik in het verleden heb gedaan, doch ook wel in gewoon civiele zaken. Dit is ook wat het beeld van de advocaat nogal wat vertroebeld. Daarna zijn een aantal leden van onze club, ongeveer dertien leden, naar een zitting van de politierechter geweest bij de Rechtbank Zutphen. De desbetreffende leden waren zonder uitzondering onder de indruk van deze zitting. Je ziet daar ook de keerzijde van onze maatschappij. De rechter en ook de officier van justitie gaven regelmatig toelichting op

hetgeen in een bepaalde strafzaak was gebeurd. Dit maakte het extra interessant. De meesten waren onder de indruk van de zorgvuldigheid waarmee de zaken werden behandeld en dat er zeker geen sprake was van het afragen van zaken. Ik denk dat leden die niet zijn meegegaan om wat voor redenen dan ook, op zichzelf wat hebben gemist. Wellicht dat één van de leden, met name Henk Breuker, daarover nog gaat schrijven in dit blad.

Vervolgens hebben wij een Tap Hap gehad. Voor het eerst in mijn geschiedenis was het zo dat er meer mensen waren dan was opgegeven. Ook dit mag wel eens gezegd worden. Ik begreep er zelf niets van, maar door te delen en wat extra eten is het toch goed gekomen. Aanwezig was onze nieuwe zonevoorzitter Bert Kruijff, die een kort verhaal hield en ook oog had voor de sfeer binnen de club. Tevens was aanwezig een potentieel nieuw lid, zijnde Pim Vestiens, ook advocaat in zijn dagelijks leven. Velen bleven hangen en het was een goede sfeer. Ik hoop dat deze sfeer ook blijft hangen en dat van daaruit de nodige inspiratie ontstaat om activiteiten te ondernemen. Tot op heden hebben wij geen actie waarbij geld wordt gegenereerd, behalve dan de wijnactie die één dezer dagen wordt uitgevoerd.

Inmiddels is ook bekend dat er een "bosproject" komt, welke zal worden uitgevoerd bij Arnold van der Goot. De actie zal plaatsvinden op twee zaterdagdagen in februari. Wij horen daarover nog meer van de activiteitencommissie. Het zou mooi zijn als er een grote groep van onze leden aanwezig was. Ik merk daarbij op dat voor deze activiteit behalve de werkpaarden ook de raspaarden van harte welkom zijn, zodat het een groot geheel kan zijn.

Tot slot deel ik nog mede dat op woensdag 7 december 2011 ons nieuwe lid Harco Kikkers zijn verhaal zal houden. Het zou mooi zijn als daar veel leden bij aanwezig zouden zijn. Ik wens iedereen nu alvast een goede Sinterklaas en goede feestdagen toe en wij spreken uit "Jij en ik" en "Oeboentoe".

Doetinchem, woensdag 23 november 2011

De president

INBIJK IN HET (STRAF)RECHT

“Een goed pleidooi duurt niet langer dan 10 minuten (...) Dat zal ook wel gelden voor een lezing. Helaas ben ik gevraagd voor een uur!”

Het waren de openingswoorden van Paul Noppen, die ons als strafrechtadvocaat kwam voorbereiden op het bezoek van onze club aan de zitting van de politierechter in Zutphen.

Al direct geeft hij aan prijs te stellen op een interactieve avond in de hoop dat het voor de leden gemakkelijker was om de lezing “uit te zitten”. En daar werd dankbaar gebruik van gemaakt. Helaas gingen de onderwerpen, hoe interessant ook, soms wat van de hak op de tak wat de taak van een redacteur er niet gemakkelijker op maakt. “Onderbreekt u mij rustig. Mijn aantekeningen zijn niet heilig”. Maar voor mij waren die dat natuurlijk wel en heb daar dan ook dankbaar gebruik van gemaakt...

Paul houdt zich al 35 jaar met strafrecht bezig, maar nooit uitsluitend. Hij heeft er altijd wel iets bijgedaan. Eerst familierecht, nu arbeidsrecht. “Je ontmoet dan nog eens een normaal mens en de kans op een vrouwelijke klant is ook groter...”.

Paul schat ons in als mensen die hooguit eens te hard rijden, niet te veel doen natuurlijk, want je kunt er wel je rijbewijs door kwijtraken. Mocht het ooit zover komen, wat dan te doen? Advocaat nodig, over het algemeen niet. Zelf doen? Kan, maar opgelet, een rechter kan nog wel eens meeleven met een collega-gestudeerde die zijn dilemma's en spijtgevoelen [eloquent](#) weet te vertalen. En probeer vooral niet je gelijk te behalen, je zult er slecht van afkomen. (Het bewijs hiervan hebben we inderdaad in Zutphen gezien.)

Het echte werk is natuurlijk het grote werk: de moord- en doodslagzaken, grootschalige fraude, drugshandel en zedenzaken. Maar voor de doorsnee strafadvocaat hangt het kleinere werk daar onder: dronken rijden, diefstal, huiselijk geweld, overvallen, hennepplantages.

Merkwaardigerwijs heeft het, ook in ons land, lang geduurd voordat geregeld werd dat aangehouden personen eerst een advocaat kunnen raadplegen. Dat kan kosteloos en de politie wacht zijn bezoek af. Dat valt voor een advocaat niet altijd mee. Soms is de verdachte te dronken om iets zinnigs te zeggen en

stinkt hij een uur in de wind. Hij kan dan niet veel meer doen dan adviseren om familie wat schone kleren te laten brengen en voor sigaretten te zorgen.

Uiteindelijk bepaalt een rechter-commissaris hoe lang iemand wordt vastgehouden. Is dat langer dan 3 dagen dan ga je naar een huis van bewaring. Vanaf dat moment heb je recht op een gratis advocaat voor de strafvervolgning die dan is begonnen.

De politierechter houdt zich bezig met het kleinere werk.: vechtpartijen, winkeldiefstal, huiselijk geweld, rijden onder invloed om maar wat te noemen. Als een verdachte niet komt dan wordt hij bij verstek veroordeeld, als tenminste de oproep geldig is. De ovg geeft aan wat de beschuldiging is, de rechter bekijkt het dossier. Ook al zit er niemand in de zaal, het gebeurt toch op deze manier. Rechtspraak is immers openbaar. (Maar ja, hoe kan je daar zeker van zijn dat dat ook zo gebeurt?) Vaak zal de rechter de eis honoreren; hij weet immers verder niets over de afwezige verdachte.

Dat is anders als verdachte wel verschijnt. Hij wordt verhoord door de rechter en kan zijn zegje doen. De mogelijkheid bestaat dat de ovg zijn eis aanpast omdat er dingen verteld worden die nog niet bekend waren, en zo kan ook de rechter afwijken van hetgeen de ovg eist vanwege nieuwe inzichten in de situatie.

Iets heel anders is de positie van het slachtoffer die jarenlang slecht is geweest. Het ging immers om de verdachte. Hoewel er nog veel verbeterd kan worden is het slachtoffer toch wel meer in beeld gekomen, iets waar Noppen niet heel erg gelukkig mee is. Er komt veel slachtofferleed de rechtszaal in, vaak op emotionele wijze verwoord. En bovendien, wat voor zin heeft het om het leed over een vermoord familielid uit te leggen, dat kan een rechter zelf ook wel begrijpen. Maar hier speelt de positie van de strafrechtadvocaat Paul wel een rol. Het is toch wel wat moeilijk hierbij objectief te blijven.

Boeiend was het verhaal over de omgang met zijn cliënten. Alhoewel geprobeerd wordt het goede in ieder mens te zien, valt niet te ontkennen dat de meeste klanten een stoornis hebben, vaak een narcistische. Zij hebben niet veel meegevoel met hun medemens en zeker niet met hun slachtoffer. Empathie aan de ene kant en liegen, bedriegen, stelen, oplichten en geweld gebruiken aan de ander kant gaan nu eenmaal niet samen.

Een advocaat die met deze zaken te maken krijgt raakt geharnast omdat het niet aangaat dat je als advocaat van een ontkennende verdachte gaat meehuilen met het slachtoffer, hoe hartverscheurend de gebeurtenissen ook zijn. Maar eenmaal weer in de privésfeer thuis gaat dat harnas wel snel weer af, want het is toch een ongemakkelijk en onnatuurlijk kledingstuk. (Juist dit onderwerp roept reacties op. Het lijkt sommigen moeilijk voor te stellen dat je in een dergelijke situatie je geweten uit kan schakelen.)

Tegenwoordig zijn er richtlijnen voor het OM om te [requireren](#) en er is ook overleg van de voorzitters van de strafkamers van de rechtbanken waaruit aanbevelingen komen. Dat alles om te voorkomen dat je in Middelburg anders behandeld wordt voor hetzelfde vergrijp als in Groningen.

De strafadvocatuur is afwisselend werk. Je zit niet op je bureaustoel vast maar je bent vaak onderweg naar klanten in gevangenissen en huizen van bewaring in het hele land. Sommige dossier zijn echt spannend om te lezen. Het speuren naar gaten in de bewijsvoering is soms saai maar wel heel bevredigend als dat lukt. En het meest kan Noppen genieten van een juridisch scherp gevoerd debat in de rechtszaal.

Een belangrijk punt voor een advocaat is zijn besef dat hij belangrijk is voor de handhaving van de rechtsstaat. Zeker bij een steeds machtiger wordende overheid is het belangrijk dat de belangen van de burger verdedigd kunnen worden. Soms gebeurt dat op een manier die tot kritiek leidt, maar hoe dan ook, iedereen wil zich toch wel laten bijstaan als die overheid zich met al haar macht op je stort. En daarvoor staan advocaten pal!

Zo eindigt een meer dan boeiende inkijk in onze rechtspraak. Dat bleek voortdurend uit de vele en diverse vragen die op Noppen afgevuurd werden. En zeker was het een boeiende introductie die ons bezoek aan de rechtbank van grote meerwaarde voorzag.

EEN THEATER WAAR JE NIET GEZIEN WILT WORDEN

Woensdagochtend, kwart voor negen, parkeerplaats voor de rechtbank in Zutphen: een vijftiental Lions verzamelen zich om een zitting bij te wonen van de politierechter. Vroeg genoeg om een parkeervergunning te krijgen staan zij te wachten op wat komen gaat.

“Ik heb het gevoel dat we een schoolreisjes gaan maken” merkte iemand op.

Eenmaal binnen, dienen wij ons te onderwerpen aan de veiligheidsmaatregelen. Vanwege de grootte van de groep kunnen wij alles wat er in broek- en jaszakken zit in een kluis stoppen voordat wij ons melden bij de x-ray. Alleen nog maar het sleuteltje van de kluis en een 50 cent muntje voor de koffie in de hand wordt onderzocht of wij toch niet gevaarlijke dingen mee naar binnen smokkelen. Niemand blijkt kwade bedoelingen te hebben. We lopen door, moeten even wachten en mogen vervolgens plaatsnemen in de rechtszaal. Een grote ruimte met op een ietwat verhoogd platform voor ons de politierechter, de officier van justitie en de griffier. De rechter keek wat verbaasd omdat hij niet op de hoogte was van onze komst, maar wij blijken keurig aangemeld en werden netjes welkom geheten.

De rechter was een aimabele man die het vermoedelijk ook wel wat leuk vond enige belangstelling te krijgen, want verder waren er tijdens de 13 rechtszaken die moesten worden afgewerkt nauwelijks andere belangstellenden. Ook nam hij de tijd ons een voorproefje te geven van wat wij mochten verwachten en hij gaf in de kleine pauzes die er af en toe waren de gelegenheid om vragen te stellen en die te beantwoorden.

Dan is het wachten op de eerste verdachte. Een jongeman van 23, in gezelschap van zijn advocate, verschijnt en neemt enigszins nonchalant plaats in het verdachtenbankje. De man werd o.a. verdacht van agressief optreden tijdens een uit de hand gelopen opstootje aan het eind van een avondje stappen. De officier leest de aanklacht voor waarna de rechter hem een aantal vragen stelt. Direct valt al op dat de manier en toon waarop dat gebeurt heel open en helder is. De verdachte krijgt alle gelegenheid zijn visie op het gebeuren te geven. Daar vindt de (in zijn vrije tijd, naar later blijkt, kickboksende) verdachte alle aanleiding toe want hij acht zich respectloos behandeld door de agenten die hem, met volgens zijn zeggen, het nodige geweld hebben overmeesterd nadat hij zich weerspanning had gedragen en geen gehoor gegeven had aan het verzoek "op te sodemieteren". De rechter wijst er op dat de verdachte inmiddels al een behoorlijk strafblad heeft opgebouwd waarbij geweld en drankgebruik een belangrijke rol spelen. Na deze ondervraging krijgt de officier de gelegenheid zijn strafeis kenbaar te maken. Dat gebeurt redelijk uitgebreid waarbij de overwegingen ook in de context van het verleden van deze verdachte wordt geplaatst. Vervolgens krijgt de advocate het woord en uiteraard probeert zij de zaak minder ernstig voor te stellen dan de officier heeft gedaan, dan wel de persoonlijke omstandigheden van de verdachte van invloed te laten zijn op een hopelijk lagere straf. Als laatste krijgt de verdachte het woord, waarna de rechter de zaak sluit en direct tot een uitspraak komt. Ik weet niet meer wat het in dit geval precies geworden is omdat de hele ochtend de boetes, taakstraffen en ontzeggingen rijbevoegdheid over tafel vlogen. Achteraf bleek dit ook direct de langste zaak te zijn die zo'n 25 minuten in beslag nam. Na gewezen te zijn op de mogelijkheid van hoger beroep neemt de rechter afscheid van de dan veroordeelde door te zeggen dat hij hem nooit weer hoopt te treffen in "het theater waar je nooit gezien wilt worden."

Bij de volgende zaken ging het opvallend vaak om rijden onder invloed, vaak ook gecombineerd met een situatie waarbij het rijbewijs al was ingevorderd dan wel zelfs ongeldig werd verklaard. Steeds (natuurlijk) dezelfde procedure en dat alles in een sfeer die bijna vriendelijk genoemd mag worden. In niet alle gevallen is de verdachte aanwezig, een enkele keer is er alleen een advocaat als gemachtigde, soms is er alleen de verdachte.

Het is boeiend om te zien hoe een en ander in zijn werk gaat. Rechter en officier hebben zich goed voorbereid en geven blijk het dossier goed te kennen. De officier laat bij zijn eis steeds merken hoe onverstandig en vaak gevaarlijk verdachten bezig zijn, ook hier weer vaak in aanmerking genomen het bestaande strafblad en dat dus de eis wel erg streng moet zijn. Om dan soms dan toch ook wel weer daar iets van terug te nemen om het toekomstperspectief niet geheel teniet te doen.

Bijgebleven is mij een zaak tegen een keurig geklede 20-jarige jongeman die, ondanks een ongeldig verklaard rijbewijs in zijn eigen "opgepimpte" auto stapt en dan een ongeval veroorzaakt. Schuld bewust beantwoordt hij vragen, snapt dat

hij aan een straf niet zal ontkomen en begrijpt dat de hem opgelegde taakstraf heel terecht is. Met enig medelijden over zijn positie zie ik hem de zaal verlaten. Dat geldt misschien nog meer bij de zaak tegen een ook net geklede jongeman die een wel heel slechte dag heeft gehad in mei en nu in één klap voor vier delicten terecht moet staan. Ten onrechte van iets beschuldigd waardoor hij ontslagen is, een moeilijke verhouding met zijn vader van wie hij, met de nodige alcohol achter de kiezen, de auto pakt om naar zijn vrienden elders te gaan zonder een geldig rijbewijs te hebben, aangehouden wordt, daaraan probeert te ontsnappen en natuurlijk toch opgepakt wordt, het was wel een heel heftige dag voor hem waarop alle stoppen doorsloegen. De rechter geeft blijk van inlevingsvermogen en laat dat ook meewegen in zijn vonnis.

Heel anders de laatste zaak waarin een stratenmaker verschijnt die ooit plotseling in zijn tuin een quad zag staan, daar wel van gecharmeerd was en hem opknapte, op een merkwaardige manier daar aan bekenden voor betaald heeft. Hij komt de zaal binnen, ploft languit onderuit op de aangewezen stoel en beantwoordt de vragen van rechter en officier waarbij hij gelukkig nog wel kan lachen op de opmerking van de rechter dat het nu eenmaal geen Sinterklaas is die onverwacht cadeautjes komt neer zetten in een tuin en dat er dus sprake is van heling, en hup, 20 uur werkstraf waarmee de verdachte kan leven. Meest bizar toch eigenlijk wel het verweer van een andere verdachte (rijden zonder rijbewijs) die het onwaarschijnlijke verhaal opdist dat hij ontsnapt is vanaf de achterbank van een auto omdat hij dacht gepakt te worden vanwege nog openstaande boetes, maar ten stelligste ontkende zelf de bestuurder te zijn geweest van de auto. Ook hier weer sprake van een al eerder opgelegde ontzegging van de rijbevoegdheid.

Als er verdachten niet verschijnen wordt later de tijd aangegrepen om achter elkaar een aantal "verstekken" te doen. Het valt op dat dan nagenoeg alle verdachten bij verstek conform de eis van de officier veroordeeld worden. Het lijkt voor ons een les te zijn: als iemand ooit gedagvaard wordt is het altijd verstandig in persoon naar de terechtzitting te gaan.

De procedure wordt natuurlijk wel heel erg duidelijk in zo'n reeks strafzaken. Het komt mij voor dat tevoren bij officier en rechter al wel vast staat welke kant het vonnis behoort uit te gaan. Afhankelijk van het gevoerde verweer kan er dan marginaal wat worden afgeweken, maar de gehanteerde richtlijnen voor de diverse vergrijpen geven waarschijnlijk ook niet veel speelruimte. Zo hoeft de officier maar even in een lijstje te kijken om te weten met hoeveel glazen alcohol het promillage overeenkomt. En datzelfde geldt voor de richtlijnen die de rechter hanteert bij de diverse delicten. De hoogste boete die in deze zitting werd opgelegd bedroeg € 1500, de langste taakstraf 80 uur. Slechts in een tweetal gevallen werd een gevangenisstraf opgelegd en wel voor de duur van 2 weken.

Opmerkelijk was toch ook wel de rol van de advocaten die in een aantal gevallen de verdachte begeleidden of vertegenwoordigden. In geen van de zaken werd door hen ingegaan op de feiten van de zaak; die stonden kennelijk onbetwistbaar vast. Hooguit werd de rechter voorgehouden dat er soms toch

wel bijzondere omstandigheden waren die bij het bepalen van de strafmaat eigenlijk meegenomen zouden moeten worden. Of dat dan gebeurt is moeilijk te beoordelen want ook zonder de aanwezigheid van een advocaat probeert de rechter een zeker maatwerk aan de straf te geven door soms uit zich zelf rekening te houden met de situatie van de verdachte. Het belang van de aanwezigheid van de 5 advocaten die we langs zagen komen lijkt hooguit marginaal te zijn.

Toen na vier zittingsuren de laatste Lions de zaal verlieten, nam de rechter vriendelijk en misschien wel enigszins teleurgesteld afscheid van ons. Hij maakte immers best wel de indruk onze aanwezigheid te waarderen, gelet ook de wijze waarop hij ons uitnodigde vragen te stellen. Wij waren misschien in dit theater, in tegenstelling tot de verdachten, wel gasten die gezien mochten worden.

HB

DE VERJAARDAGSKALENDER

DE KOMENDE MAAND

<i>2 december 2011</i>	<i>Koos Kuiper</i>	<i>59 jaar</i>
<i>11 december 2011</i>	<i>Martin Liefink</i>	<i>66 jaar</i>
<i>14 december 2011</i>	<i>Chris Geurink</i>	<i>58 jaar</i>
<i>23 december 2011</i>	<i>Ruud Wink</i>	<i>63 jaar</i>

Fijne verjaardag allemaal!

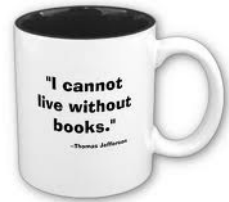

MIJN 10 MINUTEN VAN

Henk Breuker

De president wil graag “De tien minuten van...” gevuld zien door werk, hobby en/of gevoelens. Dat alles in het raam van dit jaar: “jij en ik”. Een lofwaardig streven. Maar werk kunnen we beter weglaten. Iedereen heeft al wel eens zijn “levensverhaal” verteld, dus dat weten we wel. En hobby doet mij te veel denken aan figuurzagen of postzegels verzamelen. Beter lijkt mij om te praten over de echte dingen die ons bezig houden. Mannen hebben vermoedelijk de neiging met hun verhalen aan de oppervlakte te blijven en zo min mogelijk de ander een kijkje te geven in de eigen ziel. Maar is de meerwaarde van een Lionsclub juist niet dat je kunt leren van andere interessante mensen die zich voor je open stellen en tegelijkertijd ook belangstelling voor jou hebben? Het leek me goed dat in de zelftoebedeelde bonusminuten eens aan de orde te stellen.

Wat mij bezighoudt liet ik zien aan de hand van een “mug” die ik ooit kocht in de Library of Congress in Washington DC. Afgebeeld is een uitspraak van Thomas Jefferson uit 1815: “I cannot live without books”. Dat geldt voor mij evenzeer. Ik kan mij geen dag voorstellen dat ik niet over een boek gebogen zit. Lezen is de paraplu waaronder de dingen die mij interesseren samen komen.

Als mijn herinnering mij niet in de steek laat, is dat begonnen in de tijd van de zondagsschool die ik als klein kind moest bezoeken. Het eerste boek kreeg ik tijdens de kerstbijeenkomst en heette “Voetstapjes in de sneeuw”, uitgegeven door de christelijke uitgeverij Callenbach in Nijkerk en tot mijn verrassing nog steeds verkrijgbaar. Mijn ouders waren geen lezers, maar stimuleerden dat gelukkig wel. En meer nog de bij ons inwonende oma. Verjaardagen, feestdagen, (mooie) rapporten waren altijd goed voor 1 of meer boeken. De HBS-A was een boeken-eldorado, dank zij de verplichte literatuurlijsten. En toen ik na mijn kandidaats ging werken en over wat meer geld kon beschikken was het einde zoek.

Helaas ging dat ook gepaard met een zekere ondeugd. Ik geef niets om auto's laat staan om de soms toebedeelde status daarvan; heb geen belangstelling voor 2e huizen omdat er zoveel op de wereld te ontdekken valt dat ik zelden naar een plek terugkeer waar ik eerder ben geweest; hou van mooie dingen zonder die per se zelf te willen hebben; maar kan wel glimlachend genieten van het prachtige Rado-horloge dat ik onlangs voor € 10 op de Egyptische bazaar in Istanboel kocht. Spaarde toch gauw ruim € 1000 uit. Namaak? Ach, is de replica van de David van Michelangelo voor het Palazzo Vecchio in Florence nu echt minder mooi dan het origineel een kilometer verder in de Galleria dell'Accademia?

Maar op het gebied van boeken bezit ik een grote mate van gewoon ordinaire hebberigheid. Ik heb kennelijk een bibliofiele inslag die mij er toe drijft boeken altijd te kopen. Op zich wel wat vreemd, want de meeste boeken lees je slechts 1 keer en daarna verdwijnen ze tot stoffig worden gedoemd in de boekenkast. Er is maar een handvol boeken dat ik vaker dan 1 keer gelezen heb, zoals bijvoorbeeld Madame Bovary, De Avonden, Schuld en boete, het dagboek van Anne Frank en Terugkeer tot Ina Damman.

Zo langzamerhand is er sprake van ruimtegebrek, want meer dan 4500 boeken vullen heel wat wanden. "Gelukkig" raak ik ook regelmatig uitgeleende boeken kwijt, maar de complete werken van Agatha Christie zijn al bij Aktief terecht gekomen en er zullen er nog wel meer volgen.

Wat staat er nu zo al in die boekenkasten? Heel veel literatuur en literatuurgeschiedenis. Natuurlijk veel Nederlands. Bijna alles van Vestdijk, Reve, 't Hart, vd Heijden, Haasse, Mulisch, maar ook werk van bijna alle bekende en minder bekende Nederlandse schrijvers. Daarnaast buitenlandse literatuur waaronder zeker de klassieke Russen, alles van Shakespeare, veel Camus, Sartre en Romeinse en Griekse klassieke werken.

Ook veel boeken over religie. Misschien vreemd voor iemand die zichzelf als ongelovig bestempelt, maar het fenomeen godsdienst heeft zo'n invloed gehad op de totstandkoming van tal van culturen dat het heel boeiend is daarvan de betekenis te leren kennen. De laatste jaren veel over de Islam na onze rondreizen in het Midden-Oosten. Karen Armstrong (o.a. "De grote transformatie" en "Mohammed") en Kuitert (vooral zijn "Hetzelfde anders zien") zijn dankbare gidsen. De laatste aanwinst "The great confrontation,

Europe and Islam through the centuries” is een aanrader vanwege de actualiteit van het onderwerp.

In de loop der jaren heb ik ook een redelijke verzameling biografieën gekregen. Het is fascinerend te lezen hoe de levens van mensen die een bijzondere plaats in de geschiedenis hebben gekregen geleefd en gedacht hebben. Om er een paar te noemen: Catharina de Grote, Multatuli, Alexander de Grote, Kennedy, Achterberg, Reve, Bach, en recent en nogal curieus een biografie over de stad Jeruzalem.

Natuurlijk niet vergeten de boeken over muziek en dan vooral barokmuziek. Veel boeken over Bach, Vivaldi en Händel maar ook algemene boeken over muziekgeschiedenis. Twee meter boekenplank daarover lijkt misschien veel, maar haalt het niet bij Maarten 't Hart die alleen over Bach al een kamer vol heeft.

Geschiedenis neemt eveneens een grote ruimte in beslag. Natuurlijk, het werk van de Jong vult aardig, maar meer nog doen dat de boeken over de Middeleeuwen, een tijd die mij van jongs af aan geïntregeerd heeft. Vermoedelijk is dat begonnen toen ik rond mijn tiende “Fulco de minstrel” van J.C. Kievit las. (Heel lang kwijt geweest en een paar jaar geleden antiquarisch weer aangeschaft.) Trots ben ik op een eerste druk van Huizinga's “Herfstij der Middeleeuwen”, hoewel ik niet een verzamelaar van eerste drukken ben. Momenteel bezig in “De ontdekking van de Middeleeuwen, een geschiedenis van een illusie”, dat er misschien toe leidt dat ik mijn beeld over die periode als al te romantisch moet bijstellen.

Aan een wat vroegere periode een verzameling boeken over wijn overgehouden. Was daar vooral in mijn tijd voor Doetinchem erg in geïnteresseerd, tot verdriet van Gus die vond dat ik te vaak te dure wijnen kocht. Natuurlijk vind ik die wijnen nog steeds heel lekker, maar meestal slobber ik tegenwoordig maar wat aan...

Standbeeld van Fulco in IJsselstein

De laatste boekenplank wordt gevuld met boeken die je niet zou willen hebben. Sinds wij 2½ jaar geleden te maken hebben gekregen met een herseninfarct ben ik boeken gaan lezen over wat er dan gebeurt, wat de gevolgen ervan zijn en hoe daar mee om te gaan. De impact daarvan is onvoorstelbaar ingrijpend. Lezen is dan niet echt een hobby natuurlijk.

Tot slot kon ik het niet nalaten te wijzen op de maandelijkse boekenmarkt in

de Catharinakerk op de eerste zaterdag van de maand. Het assortiment is buitengewoon groot, de kwaliteit over het algemeen heel goed en de prijzen meer dan redelijk. De vorige maand kocht ik daar twee abele spelen (leuk om het Middeleeuws te vergelijken met de vertaling van Komrij), een gedichtenbundel van Achterberg (was ik kwijtgeraakt en wilde de

inleiding van Paul Rodenko graag hebben) en een verrassend indrukwekkend boek waar ik nog nooit van gehoord had, "Gloed" van Sandor Marai. Twee weken leesgenot voor slechts € 12,50! Kan die markt ten zeerste aanbevelen. Ben benieuwd of ik in november daar ander Lionslid tegenkom.

De wereld van het boek is een fascinerende wereld. Het geeft ontegenzeggelijk een verrijkende blik op mens en wereld. Steeds weer word je geprikkeld om over alles na te denken en te beseffen dat er nog zo veel te leren valt dat gepaste bescheidenheid op zijn plaats is. Het is als een continu leerproces waar wel heel veel plezier aan te ontlenen valt.

Daarbij is het een verademing om "met een boekje in een hoekje" afstand te nemen van de oppervlakkigheid waarmee mensen vaak met elkaar omgaan. Daarom is het presidentiële "jij en ik" thema ook een geweldige clubuitdaging om de club nog meer inhoud en diepte te geven door ook iets van je zelf bloot te geven. "De 10 minuten van..." bieden daarvoor een prachtige gelegenheid.

Ik geniet ondertussen volop van die dagelijkse leesuurtjes want één ding is voor mij zeker: *"I cannot live without books"*.

HIGH WINE

Het werd weer eens tijd, dat de Papillons een activiteit gingen ondernemen en zo kwamen op dinsdagmiddag 8 november vijftien Papillons bijeen om gezamenlijk aan een High Wine deel te nemen.

Om 14.00 uur werden wij in haar geweldig verbouwde boerderij in Ellecom enthousiast ontvangen door Mick Stomp, onze gastvrouw voor deze middag. Onder het genot van het drankje "spritz Aperol", een mix van aperol en prosecco en een non-alcoholic drankje, vergezeld van een hapje (gedroogde abrikozen gevuld met een bijzondere boursin en een walnoot), deed Mick haar verhaal.

Zo'n 8 jaar geleden kochten zij en haar man deze boerderij, toen een ruïne. Hun vrienden, Henk en Wil Kets, kwamen langs en het enige wat Henk kon uitbrengen was: "Veul werk, veul werk!". Na een paar jaar was het commentaar van Henk: "Veul werk gedaan!"

Mick legde uit, dat zij graag volgens de KISS (keep it smart & simple) methode werkt. Niks geen winkel in en winkel uit, maar alles bij 1 supermarkt kopen. Gezellig gezeten aan een superlange tafel in de sfeervolle keuken, kregen wij uitleg over de te maken hapjes, die wij, met beschrijving bij de hand, twee aan twee moesten maken. Zo stortten wij ons op: Dip met Stip, Pruimen in bacon, With Love schuitjes, Borreldots, Ieniemieniequiches, Buideltjes, Lepellekkers, Kleine geitjes, Hartig taartje en Minitaartje met bieslookroomkaas en bietjes. Onder veel gekakel bracht dit kippenhok een heus buffet tot stand. Na alle inspanningen was het dolle pret om samen, gezeten aan de tafel, elkaars hapjes te proeven en te eten.

Tijdens het natafelen kwam de wens naar boven om met de Papillons weer eens kerststukjes te maken. Wil bood meteen aan om dit weer bij haar op de boerderij te laten plaatsvinden. Als datum werd 21 december geprikt. Bijzonderheden volgen nog.

Na afloop van ons gezamenlijk etentje werden wij nog voorzien van een vertrektruffel met koffie en konden voldaan terug zien op een geslaagde activiteit van de Papillons.

En voor de Lions die hun Papillon eens willen verrassen met een apart gerecht, doe gewoon het volgende:

Kleine Geitjes: benodigd 1 rolletje geitenkaas, 100 gram bacon en bosvruchtenjam of honing.

Snijd de geitenkaas in pakjes en leg die in ovenbestendige schaaltes. Leg er bacon in dezelfde maat bovenop en zet de schaaltes op een plateau in de (op 180° voorverwarmde) oven

tot de bacon knapperig is geworden. Om het scherpe van de geitenkaas af te halen serveren met een zoete smaak zoals een schepje jam of honing.

Helemaal KISS en verrassend lekker!

Gus Breuker-Mendelts

HOLLANDERS

Ik dacht dat ik ruim op tijd was toen ik me precies 2 uur voor *take off*, meldde bij de afgiftebalie voor bagage. Maar de -zoals altijd- vriendelijke, blauwe dame van de KLM maakte duidelijk dat ik eigenlijk het best linea recta naar de *boarding gate* kon gaan, want binnen 10 minuten zou het *boarding* beginnen. Een kopje koffie onderweg kon nog net.

De rij bij gate C34 op bleef lang heel lang. En dat was ook logisch. Elke passagier en zijn handbagage werd uit en te na gecheckt en zo iets neemt tijd. Maar voor het overduidelijke Brabantse paartje duurde het allemaal te lang. Veel te lang. En omdat ik als eenling stil en geduldig alles op me af liet komen, kon mij hun hele litanie aan klachten en opmerkingen niet ontgaan. Nou is Brabants best een gezellig accent aan de keukentafel met een kop koffie en een snee peperkoek, maar met die wat zangerige intonatie en het tikkeltje nasale geeft het ook een heel bijzondere dimensie mee als mensen gaan klagen. Het wordt nogal snel zeurderig. En van anderhalf uur treurigstemmend Brabants gezeur over wat de KLM, Schiphol, de Overheid, het Bewakingsbedrijf, de Beveiligers en het schoonmaakpersoneel allemaal anders en beter hadden moeten doen, (*“Da zu da nie zieeen, da snapte toch nie!”*) daar raken je trommelviezen heel erg geïrriteerd van.

Het was dan ook niet alleen om het wachten dat ik blij was dat ik het vliegtuig in kon stappen. Ook het ontbreken van dat steeds maar doorgaande gezeur in mijn oren voelde als een bevrijding.

De vlucht was niet minder dan een weldaad met een uiterst boeiende buurman, een film die ik al heel lang wilde zien en een aankomst die een uur vroeger was dan het schema aan had gegeven. Soms is het leven een feest.

Maar niet voor Brabanders. Want wachtend in de rij voor de douane kromp ik ineens toen ik ineens pal achter mij hoorde: *“Onze rij goat veul langzoamer, ziedde dah? Da kom omdah dah ventje ut nie snap. Ge zodde denke datte vandoag veur ut earst is. Doar hadde ze d’r toch ene bij motte zette? Da zu da nie zien, da snapte toch nie!”*

Genieten is een kunst die in Nederland langzaam verloren lijkt te gaan.

WIJNMIJMERINGEN

Het is niet onaangenaam door anderen als wijnkenner te worden beschouwd. Over het algemeen spreekt dat meer tot de verbeelding en wordt dat hoger gewaardeerd dan veel verstand hebben of sparen van sigarenbandjes. Maar in wezen is er niet zo'n groot verschil. Passie voor iets, mits positief en niet ten koste van anderen, verdient altijd waardering, ook al is het niet je eigen favoriete bezigheid.

Het is niet zo heel moeilijk om wijnkenner te worden als daarmee bedoeld wordt iets te weten over druivensoorten, chateaus, vinificatiemethodes, grand cru's etc. Regelmatig een boek erover lezen of een tijdschrift of internet napluizen geeft een schat aan kennis.

Veel moeilijker is het om een goede wijnproever te zijn. Om druiven, wijnen, jaargangen te herkennen. Een welhaast onmogelijke opgave, zeker in het licht van de moderne manieren om wijn te maken. Vaak computergestuurd, met veel wetenschap. Het gaat immers om veel geld en veel wijnen lijken steeds meer op elkaar, afgestemd op de smaak van bijvoorbeeld een Robert Parker, beroemd wijngoeroe, wiens oordeel een wijn kan maken of breken. En dus economisch succes of verlies betekent.

Maar natuurlijk blijven er karakteristieke verschillen in smaak en beleving tussen een bordeaux en een bourgogne. Toch blijft het vaak moeilijk "blind" een wijn te herkennen.

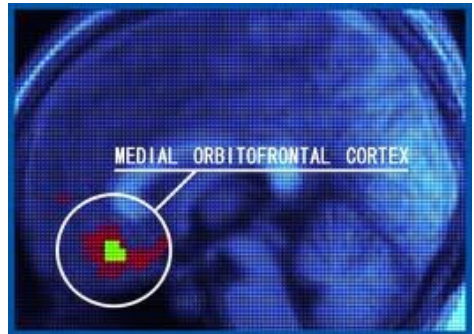
Een fraai boek dat ik onlangs las, "De merkwaardige psychologie van een wijndrinker" van Ap Dijksterhuis, hoogleraar psychologie van het onbewuste aan de Radboud Universiteit Nijmegen, houdt iedereen met een (wijn)passie een psychologische (lach)spiegel voor. Naast interessante bespiegelingen omtrent iemands schuldgevoelens en dan weer de reductie ervan bij het kopen van een fles wijn voor 145 euro, naast het belang van voorpret en nog veel meer gemakkelijke en wetenswaardige zaken rond wijn, beschrijft hij ook het fenomeen smaak. Ik schreef al eens: over smaak valt niet te twisten. Dijksterhuis geeft meer basis aan deze stelling.

Er zijn fysiologische en psychologische factoren die onze smaak beïnvloeden. Met onze tong proeven we de vijf basissmaken zoet, zout, hartig, bitter, zuur. Maar er zijn genetische verschillen. Als je de stof PTC (phenylthiocarbamide) aan mensen geeft, proeft 30% helemaal niets, terwijl 70% een bittere smaaksensatie heeft. Gevoeligheid voor een groot aantal smaken verschilt tussen mensen. De een ervaart een paar druppels citroensap als hevig zuur, de ander vindt het verfrissend. Reuk speelt ook een belangrijke rol bij het proeven. De gevoeligheid voor een bepaalde geur kan soms enorm verschillen. Ook dat is genetisch bepaald. Het verschil in gevoeligheid van ons reukorgaan voor limoneen, een stofje met citrusachtige geur, kan tussen mensen een factor 4000 verschillen. Dat betekent dat sommige mensen 4000 keer zoveel limoneenmoleculen nodig hebben om dit te herkennen.

Maar ook psychologische factoren spelen een belangrijke rol bij onze smaak. Associaties van een bepaalde wijn met een prettig dorpsplein, een fantastische vakantie, of omgekeerd met een katerig gevoel de volgende dag, beïnvloeden onze smaak. Conditionering.

Maar ook wanneer we weten dat een wijn in de Wine Spectator 96 uit 100 punten heeft gekregen, of wanneer we een geweldig verhaal bij de wijn horen, handgeplukt, lage opbrengst per hectare, biologisch etc. heeft invloed op onze smaaksensatie. Dijksterhuis beschrijft in zijn boek een aantal experimenten. Een ervan is een fraaie illustratie van psychologische factoren

die onze smaak beïnvloeden. Proefpersonen kregen drie verschillende Cabernet Sauvignons te drinken, terwijl hen was voorgespiegeld dat ze vijf wijnsoorten te proeven kregen. En ze hoorden per wijn de winkelprijs. Wijn A kostte 5 dollar, B 10 en C 35 dollar per fles. Wijn D was wijn A, maar men zei de proefpersonen dat deze wijn 45 dollar kostte. Wijn E was nog spectaculairder, 90 dollar per fles, maar was in werkelijkheid wijn B (10 dollar). De proefpersonen moesten op een schaal van 1 tot 6 de wijn beoordelen. Er was een significante relatie tussen de score en de prijs van de

wijn. Zou nog wel kunnen. Maar de wijn van 10 dollar kreeg een gemiddelde waardering van 2.4 als de proefpersoon dacht dat het een wijn was van 10 dollar en van 4.2 als hij werd gepresenteerd als wijn van 90 dollar. In de MRI scanner werd tegelijkertijd de hersenactiviteit gemeten. Bij de wijn van 10 dollar liet de **mediale orbitofrontale cortex** (hersengebied dat geactiveerd wordt bij genieten) lichte activiteit zien. Bij dezelfde wijn, maar nu als 90 dollar wijn, lichtte de cortex op als een vuurtoren.

Hoe het ook zij, het is, al dan niet een beetje voorgespiegeld, goed te genieten van een goede wijn en meer in het algemeen, van het leven. Het zij U allen gegund dat Uw mediale orbitofrontale cortex nog dikwijls moge oplichten als een vuurtoren.

Henk Drost

COMMISSIES 2011-2012

● **Activiteiten**

Marnix Jansen Venneboer, voorzitter
Herman van den Broek, vice-voorzitter
 Toon Gasseling
 Hans Kietselaer
 Jan Loggers
 Kees van Wingerden

● **Bulletin & ICT**

Henk Breuker, voorzitter
 Henk Drost, photo-officer 1
 Henk Dijk
 Marnix Jansen Venneboer, photo-officer 2
 Han Meibergen, content officer
 Bart-Jaap Pull ter Gunne, cartoon & Puzzle
 Theo Soontiëns, bulletin

● **Interservice**

Toon Gasseling
 Bert Lamers

● **Jeugd**

Tom Jacobs, voorzitter
Henk Dijk, vice-voorzitter
Gerard Roelofsen, vice-voorzitter

● **Jumelage**

Jan van Iersel, voorzitter
 Henk Drost
 Marnix Jansen Venneboer
 Jan Kruit
 Han Meibergen

● **Kascontrole**

Hans Kietselaer
 Henk Drost

● **Leden**

Martin Liefbrink, voorzitter
 John Brands
 Kees van Steenbergen
 Harco Kikkers

● **Tail Twisters**

Henk Dijk
 Jan Jurriëns

● **We Serve**

Ruud Wink, voorzitter
 Jan van Iersel, secretaris
 Koos Kuiper
 Jos Niesink
 Ben Smeenk
 Kees van Steenbergen

● **Privileged Members**

Rien ter Brugge
 Hans Bruyn
 Wim Frommé
 Arnold van der Goot
 Theo Kamps
 Henk Kets
 Jan Kruit
 Toon van Oudheusden
 Jan Thijsen
 Koos Witkop

● **Members at Large**

Gerard Hehenkamp

■ **WE SERVE - Zorg**

Aart van Silfhout, voorzitter
 Rien ter Brugge PM
 Henk Drost
 Wim Frommé PM
 Jan van Iersel
 Theo Kamps PM
 Jan Kruit PM
 Bart van der Laan
 Martin Liefbrink
 Jan Loggers
 Hans de Vries
 Kees van Wingerden

■ **Betrokken Doetinchem**

Toon Gasseling
 Bert Lamers

AGENDA 2011-2012

7 september 2011	18.00 uur	Start seizoen "De Kelder"	
21 september	18:00 uur	Taphap (10 minuten Herman v.d. Boek)	
5 oktober 2011	20.00 uur	Kees van Wingerden; zijn verhaal	
19 oktober 2011	18.00 uur	Taphap (10 minuten Henk Breuker)	
2 november 2011	20.00 uur	Mr. P. Noppen, strafrechtadvocaat	
9 November 2011	09.00 uur	Bezoek Rechtbank Zutphen - max 25 pers (ovb)	
16 november 2011	18.00 uur	Taphap (10 minuten Koos Witkop)	
30 november 2011	18.00 uur	Taphap in Borghuis (5 ^e Woensdag)	
7 december 2011	20.00 uur	Verhaal nieuw lid	
21 december 2011	18.00 uur	Taphap (10 minuten Theo Kamps)	
7 januari 2012	16.00 uur	Nieuwjaarsbijeenkomst in De Kruisberg	
18 januari 2012	18:00 uur	Taphap (10 minuten nieuw lid)	
1 februari 2012	20.00 uur	W. Dekker, ex-wethouder, raadslid gemeente Ede	
15 februari 2012	18.00 uur	Taphap (10 minuten Wim Frommé)	
1 maart 2012	19.30 uur	Benefietconcert Dorsten	
7 maart 2012	20.00 uur	Verhaal nieuw lid	
21 maart 2012	18.00 uur	Taphap (10 minuten Arnold v.d. Goot)	
4 april 2012	20.00 uur	Moskee & Turks Cultureel Centrum	
18 april 2012	18.00 uur	Taphap (10 min Marnix Jansen Venneboer)	
2 mei 2012	20.00 uur	Vrije avond - Event. Verhalen over de oorlog	
16 Mei 2012	18.00 uur	Taphap (10 minuten Hans Bruyn)	
26 mei 2012	13.45 uur	Uitstapje met Dorsten naar Oosterbeek	
6 juni 2012	20.00 uur	Bezoek bij leden thuis (4 à 5 personen)	
20 juni 2012	18.00 uur	Bestuursoverdracht	
29 juni 2012	19.00 uur	Sommerfest Dorsten	